

LBRIS

We know
books

JEREMY VINE

O vară
cu Dalí

Traducere din limba engleză

IULIA VIULEȚ

CAPITOLUL UNU

GINNY

Spania, 1951

Era frumoasă, realizează acest lucru pentru prima dată.

Îi veni acest gând în acea zi din 1951, precum versul de început al unui poem citit ani de-a rândul, dar care brusc capătă sens. Îi veni acest gând fără mândrie. Îi veni fără să ghicească. Îi veni ca un adevăr.

Au fost și alte adevăruri în acea zi. Soarele a fost un adevăr. Aflat la nivelul amândurora, un tun care trage cu lumină, gura goală care hohotește a tăcere pe un cer spaniol fără nori. Razele soarelui se întrerupeau doar când treceau printre copaci. Marea aflată de cealaltă parte a copacilor a fost un adevăr. Simțise umbrele pestrice ale dimineții trecându-i peste față. Acele umbre au fost un adevăr...

Și la fel a fost și inima tulburată a băiatului, ceea ce știu din momentul în care îl văzu.

Ea îl numea „băiatul“. S-ar putea să fi fost mai în vârstă decât ea, chiar să aibă douăzeci de ani. Sora ei habar nu avea că el era acolo, desigur. Era închisă în ea, înfășurată precum o bobină de bandă magnetică. Ginny nu ar fi învinovățit-o niciodată pentru asta, nu după toate prin câte trecuse Meredith. Dar Ginny... da, Ginny a fost cea care l-a văzut pe băiat. Și-a văzut propria frumusețe și l-a văzut pe băiat și inima-i frântă.

Acea primă dimineață în Cadaqués începuse cu rutina în care Ginny și Meredith se lăsau cuprinse în călătoriile lor. Ceruseră să fie trezite devreme. Când portarul ciocăni rapid în ușă la 6.15, surorile se rostogoliră din părțile opuse ale patului lor dublu de parcă s-ar fi adăpostit de focuri de armă. Începură să se îmbrace în liniște.

Ginny și Meredith călătoriseră din Hull, prin Franța până pe coasta de nord-est a Spaniei, cu o hartă ce se uza treptat prin împunsături și împăturiri repetate. Ginny fusese fericită să exploreze Spania, nederanjând-o lipsa destinațiilor precise. Totuși, Meredith păruse fascinată de *acest* loc din clipa în care ajunseseră în țară. Arătase spre Cadaqués pe hartă fără să vorbească, concentrându-se intens, cutreierând drumurile care duceau acolo ca și cum acesta ar fi fost un tărâm al făgăduinței, un loc al secretelor. Nu i-a spus niciodată lui Ginny de ce alesese acest orașel de lângă coastă.

Pe ușa camerei, după cum era obiceiul în Catalonia anilor 1950, cartonașe mici și pătrate care stabileau identitatea oaspeților erau inserate în rame înguste de lemn –

MEREDITH CAIRNS
GINE MORANHUGH,

numele fetei mai tinere era scris complet greșit, desigur. Dacă ar fi știut mai multe despre partea aceasta a Spaniei, ar fi putut considera greșeala ca pe o expresie simbolică a individualității – o mică rebeliune împotriva regimului conducător de la Madrid. Disidența era catalană. Dar generalul Francisco Franco nu era un om cu care să te contrazici. În Spania lui, fiecare nume era scris corect, mai cu seamă pe ordinele de execuție care fuseseră date zecilor de mii de persoane. Nu ar fi fost ales conducător în acest colț al țării, indiferent de câte victorii avusese pe alte câmpuri de luptă. Aici, în Catalonia rurală, dacă se întâmpla să apară Garda Civilă a lui Franco, aceasta patrula cu nervozitate. Pentru Ginny, care nu înțelegea nimic din politică, era ceva reconfortant în căutarea obiectivelor locale într-o

atmosferă tensionată. A simțit asta de îndată ce au sosit. Chiar și bătaia în ușă a portarului era precum un semnal secret.

Camera lor de hotel era o priveliște în sine, o tentativă nereușită de Art Deco. Mobilierul părea prea greoi pentru spațiul din cameră. Suporturi de lumânare strâmbe răsăreau câte trei din brațe groase de alamă montate pe pereți. Între cele mai mari două ferestre se afla o oglindă de mari dimensiuni. Sticla avea marginile aurite, cu flăcări care se revărsau din părțile laterale. Podeaua era din cherestea pură, ciupită de pantofii tuturor oaspeților care stătuseră acolo mai înainte. În mijlocul dușumelei, se afla un covoraș decolorat al cărui model reproducea, după o inspecție mai atentă, scrisul arăbesc. Noptierele lor erau spațioase precum șifonierele – blocuri din lemn de trandafir finisate cu șelac, rotunjite la colțuri, cu suficient spațiu în interior să se poată ascunde un copil acolo.

Ginny se întoarse ușor, scrutând împrejurimile. Privirea i se opri asupra surorii sale. Pielea umedă a lui Meredith se mișcă în jurul ei precum un costum de scafandru plin de apă. Ginny își dădu seama de cruzimea gândului chiar înainte să îi răsară în minte – cealaltă femeie ocupa de două ori mai mult spațiu decât ea. Cu părul ciufulit în timpul nopții, Meredith se luptă să-și dea jos cămașa de noapte și o lăsă să cadă pe podea. În timp ce pielea lui Ginny era albă precum porțelanul de baie, pielea surorii ei era măslinie, încrețită de riduri și cute precum o hartă militară; Meredith însăși fusese o zonă de război.

Lângă pat se afla bastonul alb al surorii ei mai mari. Podeaua de lemn scârțâia de fiecare dată când ea își muta greutatea de pe un picior pe altul. Dacă Meredith ar fi fost un tablou, artistul și-ar fi cerut scuze pentru că s-a grăbit cu detaliile. Ochii erau niște puncte negre dedesubtul sprâncenelor groase, gura subțire ca a unei persoane dușmănoase. Dar ea însăși nu era niciodată nedreaptă. Era victima cruzimii, premiul său. Meredith avea de două ori vârsta lui Ginny. Treizeci și șase! O diferență de vârstă nebunească, aproape nenaturală. Se născuse în mijlocul Marelui Război, iar Ginny, mult mai târziu.

Existau și alte diferențe între ele. Cu excepția cazului în care mintea nu-i umbla în locuri periculoase, Meredith ținea totul pentru ea. Era atât de reținută că abia scotea un cuvânt. Sora mai mică era opusul ei – deschisă, încrezătoare, o vorbăreață fericită. Doar ocazional, pe parcursul acestei călătorii, Ginny văzuse ridurile încruntate ale surorii ei destinzându-se în timp ce Meredith apela la ea ca la o confidentă de încredere. Iar Ginny trebui să-și reamintească miracolul: *Ani de-a rândul, sora mea, nevăzând nimic, nu a scos o vorbă*. Realiză cât de mult o iubea pe Meredith. Cum n-ar suporta să o vadă rănită. Și acele gânduri îi provocară o suferință năprasnică fetei mai tinere – când, într-un final, i-ar spune lui Meredith de ce o căutase, ar mai avea femeia mai în vârstă vreodată încredere în ea?

Deciseseră că trezitul devreme era cel mai potrivit. Prin urmare, era devreme în acea primă dimineață în Cadaqués, când Ginny își surprinse imaginea în oglinda mare și într-un final înțelese.

Ar putea oare frumusețea – frumusețea ei – să fie un adevăr?

Chiar era.

Cumva, perceperea frumuseții ca pe un adevăr, ca pe o informație făcea gândul să fie mai puțin scandalos. Faptul că știa că era frumoasă nu o făcea nici încăpățânată, nici laudăroasă. În orice caz, fu doar o clipă – numai clipa aceea, doar o secundă sau poate două – când se admiră pe sine. Nu o mai făcuse niciodată. Putea fi iertată.

Propriul corp gol în acea dimineață fu o revelație. Îi trecu prin minte lui Ginny că acasă se uitase doar în oglinzi de buzunar și observase părți ale unui puzzle care abia se potriveau. Picioare mici, glezne subțiri, sâni prea mari, umeri înclinați. Gâtul era o linie lungă care aluneca în neant. Buzele erau prea groase. Odată înclinase o oglindă de mână într-un unghi care îi permitea să vadă ce se afla între picioarele ei și imediat a fost cuprinsă de remușcări față de încălcarea propriei intimități.

În sfârșit, se vedea pe sine în mărime naturală. Hotelul Maravillas del Mar nu era scump, dar oglinda era un lux. Pentru prima dată,

Ginny văzu armonie în înălțimea, pielea și forma ei, în timp ce lupta surorii sale cu dresul se transformă într-un balet catastrofal în spatele ei.

Chiar și la optsprezece ani, era mai înaltă decât Meredith. Într-un singur an, Ginny trebuie să fi crescut cu cincisprezece centimetri. Picioarele lungi care fuseseră îndesate, acum erau ace de mătase, gambe înguste cum vezi la doamnele în costume de baie în *Illustrated*, revista color pe care mama ei o cumpăra în fiecare săptămână cu patru penny. Plimbarea pe care o făcea în fiecare dimineață cu sora ei îi tonifiase talia și coapsele. Acum își legăna șoldurile într-o doară, călcând pe loc pentru a-și mișca pelvisul la stânga și la dreapta. O dungă i se formă pe abdomen și se întrebă pentru ce era acolo și cum o căpătase. Se întoarse cu totul spre oglindă precum o actriță care își face apariția pe scenă, conștientă de fiecare părțică a corpului său.

Triunghiul de păr negru dintre picioarele sale părea răzleț. Se întrebă ce ar face sau ce ar deveni un bărbat, dacă ar sta vreodată așa goală în fața lui. I s-ar tăia respirația, i-ar prinde sânii cu gura? Ce gust ar avea pielea ei, pielea ei pistruiată, în gura lui?

Când avea astfel de gânduri, întotdeauna era vorba despre un bărbat mai în vârstă. Își imaginează un foșnet blând peste abdomenul ei, vârful degetelor răsfire, o atingere diafană. Un zumzet în urechile ei, gura umezindu-i-se mai tare.

Își privi întrebătoare propriul chip și încercă să zâmbească cu înțeles. Putea oare convinge un bărbat că avea încrederea pe care o văzuse la adulți? Experiența, siguranța de sine? Părul ei blond tuns bob, în stilul modern, îi mărginea linia maxilarului. Când își flutură părul pentru efect, o dezamăgi faptul că se mișcase doar puțin. Totuși, acel zâmbet – zâmbetul ei nu mai era cel al unui copil. Ochii verzi îi străluciră, și când își mișcă bărbia în sus și își desfăcu buzele, chiar și fără rujul cu care începuse să se dea în această călătorie, arăta sclipitor de feminină.

Ginny se mișcă la dreapta. Acum soarele se afla exact în spatele ei, strălucind în oglindă, un torent imens de lumină precum o

LIBRIS

cascade peste umerii săi. Corpul pe care ea îl vedea fu redus la o siluetă, încadrat precum un manechin din vitrina unui magazin. Bucurându-se de efect, își mișcă șoldurile și își rotește capul. Dar deodată în spatele ei se auzi un bubuit și lumina dispăru când jaluzeaua se închise zgomotos...

– Nu îl văd!

Meredith.

CAPITOLUL DOI

BĂIATUL

Se aflau deasupra aflorimentului, la câțiva metri depărtare de cărarea care ducea de la terenuri în spatele hotelului, cotind și urcând aproape doi kilometri. Cărarea pornise din locul în care gazonul hotelului se oprea și natura începea să se desfășoare. Surorile nu știau foarte multe despre locurile pe lângă care treceau, iar acum se opriseră să privească o dumbravă de arbori de plută proaspăt recoltați.

– Uite, Meredith, trunchiurile sunt subțiri în locurile unde bărbații au tăiat scoarța, cred, spuse Ginny. Folosesc pluta pentru – vin, și...

Se opri, simțindu-se prostuță. Nu era expertă în niciun domeniu. Cele două urcară până la copaci, își puseră mâinile pe măruntaiele de plută și traseră aer în piept.

– Miroase a pâine caldă, spuse Meredith.

Priviră în liniște în jurul lor. Erau acolo și arbori de yucca – un cactus mai mult cu numele, arătând ostil. Frunzele erau înguste, ascuțite, ca un ferăstrău. Majoritatea înflorite la nivelul solului. Câteva se ridicau din sol precum palmierii pitici care nu se mișcau niciodată în bătaia vântului. Trunchiurile lor erau noduroase și fortificate. Acul unei yucca făcuse deja o gaură în șosetele lui Ginny și acum știa că trebuie să păstreze distanța.

Cu toată răbdarea de care era în stare, fata mai tânără spuse:

– Albumul tău este în seiful hotelului, da?

Meredith făcu o pauză. Arăta de parcă se gândea profund.

– Da? Îți reaminti Ginny. Îți amintești că l-am dus acolo? Ca să nu se piardă?

– Îmi pare rău. Probabil că am uitat.

– Știi cât de prețios este pentru tine...

– Da, este.

– ...dar, Merry, când spui dintr-odată „Nu pot să văd!“...

– Nu am spus asta. Am spus, nu îl văd.

– M-a îngrijorat, atâta tot.

– Știu.

– Când te panichezi, continuă Ginny, când simți că lumea te apasă, păstrează-ți calmul dacă poți, bine? Până când ai reexaminat totul în întregime.

– Număr până la cinci.

– Cum îți e ție mai bine.

– Poate până la un milion. Aș putea să număr până la un milion.

Ginny observă zâmbetul șters al surorii sale și se relaxă.

– Îmi pasă de tine, Merry, atâta tot.

– Mă simt mai bine. Doar că s-au întâmplat multe.

– Știu, draga mea, știu.

Ginny știa, de asemenea, că Meredith avea să se îngrijoreze din nou și din nou în legătură cu locul în care se afla singura ei posesie de valoare, un album verde și ponosit, plin de decupaje și schițe misterioase. Linii diagonale în creion și carioca alături de imagini lipite din reviste. Meredith ținea albumul aproape, iar Ginny nu putea să întrebe niciodată despre povestea lui. Cel mai bun tonic pentru Meredith era dragostea de soră, răbdarea și calmul. Nu întrebările. Cu siguranță, nu provocările. Calmul era remediul. Timpul era măsura.

– De ce nu avem și noi astfel de plante în Anglia? întrebă brusc Meredith.

- De ce le-am vrea? Sunt rele, spuse Ginny.

- Da. Îmi sângerează piciorul.

Ginny privi în jos. Tăietura de-a lungul gambei lui Meredith era destul de precisă cât să fi fost făcută de o lamă de ras. Picături mici de sânge se scurgeau rotunde din rană.

- Oh, Meredith, vino aici.

Ginny își luă batista și îngenunche, înfășurând materialul în jurul piciorului surorii sale. În jurul piciorului ei s-ar fi înfășurat de două ori; în cazul piciorului lui Meredith, abia reuși să unească cele două capete.

- Așa.

Făcu un nod. Sângele se opri.

Crezuse că acest peisaj ar ajuta-o pe sora sa. În sala de mese, cu o seară înainte, Ginny auzise un englez durduliu cu o voce puternică și o soție uscătivă vorbind precum un lector universitar:

- Aici, sunt culturi de măslina, migdale, orez și cartofi. Fermele de fructe au apărut pentru a satisface cererile orașelor care au crescut rapid de la război încoace. Oriunde ne-am uita, anunță el pompos, vom observa podgorii care se întind în depărtare.

Dar aici, lângă mare, Ginny nu văzuse vreun peisaj care să semene cu descrierea subiectivă a bărbatului. Coasta nu era fertilă. Pământul era uscat, aproape selenar. Verdele strălucitor făcuse loc maroniului murdar și pietrelor negre precum cărbunele. Acum, în prima lor plimbare de dimineață în spatele hotelului, găsiră combinații ciudate de stânci întunecate și flori vii. Vântul și valurile creaseră aflorimente geologice spectaculoase care înghețau grămezi de piatră sub formă de ramuri. Era un loc din altă lume.

Ginny își aminti de un moment ciudat din timpul călătoriei. Surorile se urcaseră într-un autobuz care făcuse pană și rămăsese în același loc vreme de o oră, în timp ce pasagerii fierbeau de nerăbdare în spatele geamurilor murdare. Un spaniol în vârstă, dezbrăcat până la vestă și lucind a transpirație, se urcă și se așeză pe locul din fața lor, pasându-i lui Ginny un ghid turistic în limba engleză. Ridică din

umeri și le zâmbi larg, gesturile sale indicând faptul că ghidul fusese abandonat pe locul de lângă, iar el nu avea nevoie de acesta. Astfel, în timp ce așteptau, iar Meredith moțăia, Ginny citi despre istoria Cataloniei și încercă să arate interes – goții, maurii, Carol cel Mare. Un pasaj despre căsătoria lui Ramon Berenguer IV, conte de Barcelona, cu regina Petronilla a Aragonului în 1137 o făcu să adoarmă instantaneu pe măsură ce datele și numele erau din ce în ce mai încețoșate, biruindu-i încercările de a le asimila. Apoi un rând îi apăru în vis și se trezi: „Din secolul al XVII-lea, Catalonia a fost centrul unei mișcări separatiste“. Separatistă? Deschise cartea pentru a găsi referințele, dând paginile înapoi cu un secol pentru a încerca să deslușească momentul în care începuse această dorință de a fi o națiune separată de restul Spaniei. De ce ar vrea un grup de oameni să marcheze o graniță nouă de-a lungul câmpurilor și drumurilor și să-și percheziționeze compatrioții când veneau în vizită? Era de neînțeles pentru ea. Dar se pierdu în ghidul turistic căutând răspunsuri și se întoarse spre Meredith, care dormea, să îi vorbească despre asta. În timp ce Ginny o împungea pe sora ei mai mare, autobuzul începu să vuiască și ea se trezi. Ferestrele zornăiau și pasagerii aclamau.

– Separatistă, spuse Ginny acoperind zgomotul. Ce înseamnă asta mai exact?

Înainte ca Meredith să poată răspunde, bărbatul în vestă se ridică brusc și se întoarse din nou, cu o privire aprinsă. Înșfăcă înapoi ghidul și îl aruncă pe scaunul de lângă el. Timp de o secundă încremeni, de parcă și-ar fi făcut griji că reacționase exagerat, apoi arătă către urechile sale și și le lovi ușor cu palmele. Își duse un deget la buze și le șâșâi pe cele două surori, cu ochii măriți de spaimă. Autobuzul luă un viraj, iar el fu aruncat înapoi în scaunul lui. Ginny chicoti, dar când se uită la Meredith, văzu că sora ei nu râdea.

Chiar și acum, în timp ce se plimbau în soare, fața femeii mai în vârstă avea o expresie de hotărâre sumbră.

– Îmi amintesc numele acelor plante acum. Sunt yucca, spuse Meredith în timp ce mergeau. Sunt incredibil de rezistente.